

Arrest

nr. 298 351 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOEYKENS
Stationsstraat 115
9450 HAALTERN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. BOEYKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 30 november 2018 door de stad Genk in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die stelt dat haar verblijf is toegelaten tot 31 januari 2018.

1.2. Op 10 januari 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als studente op grond van de artikelen 9, tweede lid en 58 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie verwerpt deze aanvraag op 10 september 2019.

1.3. Op 30 oktober 2019 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een duurzame relatie met een Italiaanse onderdaan. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 26 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 23 april 2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een duurzame relatie met een Italiaanse onderdaan. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 23 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient op 4 november 2020 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een duurzame relatie met een Italiaanse onderdaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekster dient op 16 juni 2021 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een duurzame relatie met een Italiaanse onderdaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 15 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 274 777 van 29 juni 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.7. Bij schrijven van 9 juni 2022 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2022 werd ingediend door :

*[C.,G.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Turkije
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 26.11.2018 in België aankomst, met een toegelaten verblijf tot 18.02.2019, op basis van een Duits Schengen visum. Op 15.01.2019 dient zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 58 in, die wordt goedgekeurd op 07.05.2019. Echter, op 10.09.2019 wordt deze aanvraag uiteindelijk toch verworpen. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.02.2020 en haar bijlage 35 wordt ingetrokken op 27.02.2020. Zij dient tenslotte vier aanvragen gezinshereniging in, in functie van haar Italiaanse partner die echter allen negatief worden afgesloten en waarvan de drie laatste gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen hechte familiebanden meer zou hebben in het land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit op geen enkele manier aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met een Italiaanse onderdaan, die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij reeds vier aanvragen gezinshereniging indiende, die echter allen werden geweigerd omdat betrokkene onvoldoende aantoonde dat er sprake was van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Bovendien blijkt in casu dat zij geen gezinseenheid vormt met haar partner noch aantoonde dat er sprake is van enige vorm van kwetsbaarheid bij haarzelf of haar partner die aanleiding zou geven tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is om een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de oom, tante, neef en zus in België zouden verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet, noch verschaft ze verdere persoonsgegevens (behalve de voornaam van haar zus en de voornaam van haar neef). Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Turkije onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven zou kunnen leiden. Het centrum van haar belangen zou in België liggen. Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar haar feitelijke partner, naar haar zus en naar een oom en tante. Wat haar zus, oom en tante betreft, betrokkene verschaft geen verdere identiteits-bewijzen noch verwantschapsbewijzen. Evenmin blijkt uit de woonstcontrole dat zij samenwoont met één van deze familieleden. Wat haar partner betreft, stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met hem en dat haar vier aanvragen gezinshereniging met hem geweigerd werden. Aangezien betrokkene noch een gezinseenheid vormt met één van deze familieleden noch aantoonde dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid kan hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied met weerhouden worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van

20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland. 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E.vZweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27 05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039. RvS 20 juli 1994. nr. 48.658. RvS 13 december 2005. nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar vrees voor discriminatie, onderdrukking en voor haar fysische en psychologische integriteit omwille van haar alevitische geloofsovertuiging en Koerdische afkomst. Ter staving hiervan legt ze volgende stukken voor: een verklaring van de voorzitter van de samenwerking Limburgse Alevieten, een kopij van haar lidkaart, een verklaring dat zij een actief lid is van de vereniging Pir Sultan Abdal in Turkije, een verklaring van de voorzitter van de partij HDP. Echter we stellen vast dat betrokkene louter gesolliciteerde verklaringen voorlegt, die opgesteld werden in functie van huidige aanvraag. Ze gaan bovendien niet gepaard met objectieve stukken waaruit blijkt dat er inderdaad sprake is van een gegronde vrees. Ook de voorgelegde lidkaart en bewijs van lidmaatschap van een vereniging tonen niet aan dat er sprake is van een vervolging, ze tonen enkel aan dat betrokkene lid zou zijn van de partij HDP en de vereniging van Pir Sultan Abdal. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met de nodige objectieve stukken. Betrokkene dient aan te tonen dat zij een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan ernstige schade bij een eventuele terugkeer, dat doet betrokkene niet. De loutere verwijzing naar de algemene situatie van de Alevieten in Turkije (cfr de voorgelegde verklaring van dhr. [T.T.]) onvoldoende om aan te tonen dat iedere alevitische onderdaan een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De loutere verklaringen van dhr. [B.] dat zij verschillende malen mishandeld zou zijn door de politie, is een loutere bewering die niet gepaard gaat met de objectieve bewijsstukken ter ondersteuning van de loutere verklaringen. Betrokkene kon bovendien probleemloos Turkije verlaten met een geldig Duits Schengen visum. Dit alles wijst niet op een situatie waarin er sprake is van een gegronde vrees. Volledigheidshalve merken we op dat het zeer opmerkelijk is dat betrokkene ondanks deze beweerde vrees voor vervolging geen asielaanvraag indiende. Haar zus (in dossier [...]) deed dit wel en haar asielaanvraag werd negatief afgesloten door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene zich beroept op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dient op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Uitzonderlijk Verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het

EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v Bulgarije, par 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr 144 754. RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198 769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 Oktober 2012, nr 220 932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat zij, samen met haar raadsman, persoonlijk gehoord kan worden in huidige procedure. Echter, de vreemdelingenwet voorziet niet in een mondelinge procedure voor wat betreft artikel 9 bis. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet gevaarlijk zou zijn voor de openbare orde en dat zij zou beschikken over een blanco Strafrechtregister, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2018 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij ten eerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij tal van inspanningen geleverd zou hebben om de Nederlandse taal machtig te worden, dat zij hierin geslaagd zou zijn, dat zij werkbereid zou zijn, dat haar integratie wil zou blijken uit de verschillende inspanningen die zij reeds geleverd zou hebben, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals twee certificaten terzake, haar attest van inburgering, vier getuigenverklaringen en haar Turkse diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198.769)".

1.8. Eveneens op 16 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [C.,G.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verglicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Op grond van diverse beginselen van behoorlijk bestuur dient verweester een beslissing te nemen op basis van ALLE elementen in het dossier.

In de bijlage 13 wordt enkel verwezen naar "alle actuele in het dossier aanwezige elementen", onder de standaardverwijzing in de bijlage naar i) het hoger belang van het kind, ii) het gezins -en familieleven, en iii) de gezondheidstoestand.

Er kan verwezen worden naar de uitspraken van de Raad van State, arrest nr. 196.577 dd. 1 oktober 2009 en arrest nr. 198.507 dd. 3 december 2009, waarbij de vaststaande rechtspraak opnieuw wordt bevestigd. De gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst is uitgesloten en zou zeer tragische gevolgen kunnen hebben.

In het land van herkomst is het inmiddels na haar langdurig verblijf in België, voor verzoekster onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven te gaan leiden.

Hoe langer iemand in België heeft verbleven, hoe aannemelijker het is dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan het verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie) relaties, etc.

Uit de weergegeven historiek en aanverwante feiten en gegevens is het duidelijk dat voor verzoekster er buitengewone omstandigheden bestaan die een toelating tot verblijf voor haar - zodat ze de regularisatieaanvraag vanuit België zou kunnen richten - zeker te rechtvaardigen.

Aangezien deze aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is verweerder verplicht deze eerst te beoordelen alvorens verzoekster uit te wijzen.

In casu wordt ten aanzien van verzoekster een ernstige maatregel genomen die gebaseerd is op een gegeven dat haar als tekortkoming wordt aangerekend.

Verzoekster maakt immers het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bestreden bevel steunt op volgend motief:

De gemachtigde verwijst naar artikel 7, °1 die steunt op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoekster beschikt over een (gekende) verblijfplaats, hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Er werd door verweerster in tegenstelling tot hetgeen zij in de beslissing durft te beweren geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Dit blijkt althans niet (voldoende) uit de bestreden beslissing.

Verweerster wordt immers niet ontslaan van deze verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 Vw., en dient TELKENS wanneer er een beslissing tot verwijdering wordt genomen rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken persoon in kwestie (ter vergelijking kan worden verwezen naar een beslissing van de Raad van 7 oktober 2015 nr. 154.025 - RvV 142.934 / IX).

Verzoekster heeft reeds voldoende aangetoond zich in deze situatie te bevinden, en verweerster kan niet redelijk voorhouden dat de aanwezigheid op het grondgebied, en de familiale situatie niet uit het administratief dossier zou blijken.

Toppunt van de beslissing is dat verweerster verwijst naar het feit dat verzoekster onvoldoende identiteits/persoonsgegevens zou brengen wat betreft de aanwezigheid van haar zus in België, doch wel verwijst naar de asielaanvraag die (diezelfde) zus heeft ingediend bij het CGVS. Verzoekster kan zich overigens niet van de indruk ontdoen dat de beslissing genomen in haar dossier er komt daags nadat de asielaanvraag van haar zus werd geweigerd, en deze beslissing mee in overweging genomen werd bij de beoordeling van haar regularisatieaanvraag. Er wordt verwezen naar het dossiernummer van verzoekster haar zus [H.C.]. Verweerster wist dus weldegelijk om welke persoon het ging, doch laat nu uitschijnen in hara beslissing dat zij over onvoldoende gegevens zou beschikken om dit te kunnen beoordelen (quod certe non, is gebleken). Derhalve werd geen rekening gehouden met de aanwezigheid van haar zus [H.], minstens werd deze aanwezige familieband niet ernstig onderzocht.

De terugkeer van verzoekster staat in casu weldegelijk in disproportionaliteit ten aanzien van een recht op een gezins- en privéleven. Immers dient een tijdelijke schending ter zake wel te worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM (zie a contrario: RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005 nr. 152.639, de aangehaalde rechtspraak door verweerster).

Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68). Op geen enkele wijze blijkt evenwel uit de bestreden beslissing dat het bestuur het eerder ingeroepen privéleven in België - waarbij ook werd aangegeven dat een terugkeer naar het herkomstland geen optie is - heeft getoetst aan artikel 8 van het EVRM of in dit verband enige beoordeling of belangenafweging doorvoerde, om er zich van te verzekeren dat de genomen verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met deze verdragsbepaling.

Aangezien er vaststaat dat verzoekster in België een privé- en familieleven heeft (zie feitenoverzicht en infra) dient er gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit privé- en familieleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven.

Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53).

Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).

De summiere motivering van de bestreden beslissing rond artikel 8 EVRM verschaft geen duidelijkheid.

Nergens blijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door verwerende partij.

Zo'n belangenafweging, waartoe verwerende partij verplicht is, ziet er als volgt uit:

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 70;

EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48). Dit is ter zake zelfs niet aan de orde. Verzoekster is geen gevaar voor de openbare veiligheid.

In het arrest Maslov (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) verduidelijkt het Hof welke criteria van belang zijn in de proportionaliteitstoets, indien het gaat om een jongvolwassene die nog geen eigen gezin heeft gestart, en omwille van openbare orde feiten verwijderd dreigt te worden: In a case like the present one, where the person to be expelled is a young adult who has not yet founded a family of his own, the relevant criteria are - the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; - the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; - the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.

Door op dergelijke, zelfs geen summier wijze (enkel mits standaardmotivering) over te gaan tot een BGV, en dus zonder grondig onderzoek van de specifieke leefomstandigheden en nazicht van het privé en gezinsleven van betrokken personen, bezondigt verweerster zich aan diverse inbreuken, zoals hierboven vernoemd. Te meer bij herhaling: verzoekster in casu geen gevaar is voor de openbare veiligheid.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – namelijk deze waarin verzoekster vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten

beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen op hun grondgebied die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

2.4. In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De bestreden verwijderingsmaatregel houdt ook geen absoluut verbod in om het Schengengrondgebied te betreden en er te verblijven en verhindert verzoekster niet terug te keren naar België van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

2.5. Verzoekster wijst op een gezins- en privéleven in België waardoor er volgens haar buitengewone omstandigheden bestaan die verhinderen dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland indient en die volgens haar onterecht niet zijn beoordeeld voorafgaand aan haar uitwijzing.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat zij gedwongen wordt verwijderd naar haar land van herkomst. Zij krijgt de mogelijkheid om vrijwillig uitvoering te geven aan het haar afgegeven terugkeer-besluit. Haar betoog inzake een gedwongen terugkeer is dus niet aan de orde.

Verder moet worden vastgesteld dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot nadat hij verzoeksters aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had onderzocht en zich er in het kader van deze procedure van

had verzekerd dat zij geen elementen had aangetoond die maken dat zij is verhinderd om terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht te doen uitschijnen, blijkt uit de bestreden beslissingen dat een concreet onderzoek werd doorgevoerd voor de afgifte van het terugkeerbesluit naar de vraag of er, rekening houdend met de door haar in haar aanvraag om verblijfsmachtiging aangevoerde gegevens, sprake is van een privé- en/of gezins- of familieleven van verzoekster in België dat haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Er werd wel degelijk onderzocht of een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst in de huidige omstandigheden in overeenstemming kan worden geacht met artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat deze beoordeling gedeeltelijk werd doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden doet hieraan geen afbreuk.

De eerste bestreden beslissing bevat zo de volgende motivering inzake artikel 8 van het EVRM, die door verzoekster onterecht als ‘*summier*’ of als een loutere ‘*standaardmotivering*’ wordt aangemerkt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Turkije onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven zou kunnen leiden. Het centrum van haar belangen zou in België liggen. Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar haar feitelijke partner, naar haar zus en naar een oom en tante. Wat haar zus, oom en tante betreft, betrokkene verschaft geen verdere identiteits-bewijzen noch verwantschapsbewijzen. Evenmin blijkt uit de woonstcontrole dat zij samenwoont met één van deze familieleden. Wat haar partner betreft, stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met hem en dat haar vier aanvragen gezinshereniging met hem geweigerd werden. Aangezien betrokkene noch een gezinseenheid vormt met één van deze familieleden noch aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid kan hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied met weerhouden worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland. 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E.vZweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27 05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039. RvS 20 juli 1994, nr. 48.658. RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In de tweede bestreden beslissing motiveerde verweerder nog dat er geen probleem is inzake het hoger belang van het kind, daar verzoekster niet aantoonde dat zij minderjarige kinderen heeft, en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding van haar gezins- en familieleden (in België) tot gevolg heeft, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verweerder hield er aldus rekening mee dat verzoekster aanvoerde een Italiaanse partner te hebben in België, evenals een oom, tante, neef en zus in dit land. Hij oordeelde evenwel dat verzoekster geen stabiele en duurzame partnerrelatie en gezinseenheid aantoonde met haar voorgehouden Italiaanse partner en ook met haar familieleden in België niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, nu niet blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in haar relatie met deze familieleden. Verzoekster haalt deze vaststellingen niet onderuit, waardoor zij niet kan overtuigen dat zij een gezins- of familieleven heeft in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan zij evenmin overtuigen dat een verdere belangenafweging inzake enig gezins- of familieleven zich opdrong.

Verzoekster herhaalt haar standpunt uit de aanvraag dat zij in haar land van herkomst onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven kan leiden, maar – nu niet blijkt dat zij in België een gezins- of familieleven leidt dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM – kan niet worden ingezien wat de relevantie is van dit betoog of hoe dit kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Voor zover er op basis van de aanwezigheid van familieleden in België eventueel wel een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan blijken, merkt de Raad verder op dat verweerder in de bestreden beslissingen op zich niet heeft betwist dat verzoekster in België een privéleven heeft opgebouwd. Wel was hij van mening dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen disproportioneel ingrijpen in dit privéleven. Zo oordeelde verweerder dat niet blijkt dat de aanwezigheid van familieleden in België verzoekster verhindert om in de actuele omstandigheden terug te keren naar haar land om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zich via de reguliere procedure in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Hij stelde vast dat verzoekster in dit verband geen concrete elementen naar voor bracht die hierover anders kunnen doen oordelen. Nog merkte hij op dat verzoekster niet samenwoont met haar familieleden. Er is volgens verweerder slechts sprake van een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen breuk van de familiale relaties hoeft te betekenen. Voor het overige stelde verweerder nog vast dat verzoekster ter staving van haar sociale banden slechts vier getuigenverklaringen voorlegde en hieruit niet kan blijken dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Hij benadrukte ook dat de rechtspraak van het EHRM inzake een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Verweerder merkte nog op dat verzoekster niet kon overtuigen dat zij geen hechte familiebanden meer heeft in haar land van herkomst. Hij stelde vast dat verzoekster minstens 24 jaar in Turkije heeft verbleven en dat bijgevolg de in België opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties met het land van herkomst.

Verzoekster volhardt in haar standpunt dat het door haar opgebouwde privéleven in België maakt dat er buitengewone omstandigheden bestaan. Hiermee toont zij evenwel niet aan dat de door verweerder doorgevoerde beoordeling en belangenafweging inzake haar privéleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat nergens concreet in op deze beoordeling en haalt deze niet onderuit.

Verzoekster bekritiseert nog de motivering dat zij onvoldoende de identiteits- of persoonsgegevens van haar zus in België zou hebben bijgebracht, terwijl verweerder zelf verwijst naar het door deze zus ingediend verzoek om internationale bescherming. Zij vindt het verdacht dat de bestreden beslissingen zijn genomen daags nadat het verzoek om internationale bescherming van haar zus werd geweigerd. Zij benadrukt nog dat wordt verwezen naar het dossiernummer van haar zus en verweerder dus heel goed wist om welke persoon het ging. Aldus werd volgens haar onterecht de aanwezigheid van haar zus niet in rekening gebracht, minstens werd deze familieband niet ernstig onderzocht. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder in de bestreden beslissingen in alle gevallen ook verder heeft gemotiveerd voor zover verzoekster wel degelijk een zus heeft in België. Verzoekster brengt geen concrete elementen naar voor die maken dat deze beoordeling als onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig moet worden

beschouwd. Om deze reden heeft verzoekster geen voldoende belang bij haar voormelde kritiek. Deze kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, haar privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Zij kan evenmin overtuigen dat ter zake geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

2.6. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS